

Anstalter bliver virkeliggjort. Jeg ved meget vel, at der er gjort Skridt i denne Henseende; det har stødt paa Vanskeligheder — jeg kender ikke Omstændighederne saa nøje —, men jeg haaber, at den højtærede Kirke- og Undervisningsminister med al den Myndighed, som ligger i hans Haand, som Varetager af Statens Interesser, paa dette Spørgsmaal — og Staten har jo indirekte stærkt Haand i Hanke, med disse Anstalter gennem de store aarlige Tilskud — vil anvende al sin Indflydelse paa at faa den Modstand, som synes at være til Stede mod en virkelig Centralisation af Administrationen af hele vort Aandssvagevæsen, fjernet, saa at vi ikke her fremdeles skulle have 2 Administrationer bestaaende, en for Gl. Bakkehus og Ebberødgaard, og en for de Kellerske Anstalter, som vel ikke staa uenskeligt lige, over for hinanden, men som, saa længe de ikke ere sammensluttede, ikke arbejde og ikke kunne arbejde efter et fælles System, hvad der navnlig af Hensyn til de aandssvage efter min Opfattelse maa være i høj Grad ønskeligt, og hvad jeg ogsaa tror vil være gavnligt i økonomisk Henseende, selv efter at de Kellerske Anstalter ere flyttede fra Kjøbenhavn til Bregninge ved Vejle. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg udtaler det Haab, at det store Skridt, som gjordes her over for Aandssvageanstalterne ved Loven af 26de Marts d. A., maa bære gode Frugter, og at Rigsdagen, hvis det bliver nødvendigt, ogsaa i Fremtiden vil vise sig villig til at støtte denne for hele Samfundet saa overordentlig vigtige Sag.

**Octavius Hansen:** Ærede Medlemmer ville af Betænkningen og den ærede Ordførers Foredrag have bemærket, at det i Virkeligheden kun er faa og lidet betydelige Bemærkninger, som Udvalget har at gøre med Hensyn til det foreliggende Statsregnskab for 1896—97. Det er jo glædeligt, at vi nu ere komne ind i en Tilstand, hvor de Skyggesider, som klæbede ved hele den provisoriske Tilstand, nogenlunde ere forsvundne. Der findes i hele dette Regnskab og i Statsrevisionens Betænkning ikke et eneste Punkt, hvor man behøver at komme tilbage til disse gamle Skader. Det eneste er Gendarmerikorpsets Afvikling, men det er jo rent tilfældigt, at det kommer til at foreligge ved Statsregnskabet 1896—97. Som sagt, det tjener de paagældende Ministre til Ære, at Statsregnskabet har kunnet komme til at foreligge i et saa godt Forhold til Finansloven og

Tillægsbevillingsloven, og jeg maa maaske sige med det samme, det tjener ogsaa Statsrevisorerne til Ære, at de have gjort et saa grundigt og omhyggeligt Arbejde, at Sagen nu kommer til at foreligge meget klart for Rigsdagen. Jeg gør denne Bemærkning, fordi den ærede Ordfører i Aar ligesom i tidligere Aar fandt Anledning til at udtale, at Statsrevisorerne maaske gjorde for meget ud af Arbejdet, at de fyldte deres Betænkning med en hel Del Oplysninger, som ingen var dem videre taknemmelig for. Nu er det ganske vist, at Statsrevisorerens Betænkning, der udgør 510 Sider foruden et Tillæg, ikke er Morskabslæsning, og jeg antager heller ikke, at det høje Tings Medlemmer have behandlet den som saadan, hvad Udvalgets Medlemmer vel heller ikke have gjort, men disse Oplysninger leveres jo ikke saa meget netop til Underholdning, men mere af Hensyn til Finanslovens Behandling i kommende Finansaar. Jeg tvivler ikke om, at netop de fyldige Oplysninger, der saaledes foreligge i Statsrevisorerens Betænkning, ere til stor Nytte, baade for de vedkommende Ministre og for Finansudvalgene, saa vel i det andet Ting som her, naar det gælder om at lægge Budgetterne for det kommende Aar. Som jeg allerede ved en tidligere Lejlighed har bemærket, det gør ikke saa meget, om der kommer lidt for meget med. Naar Statsrevisorerne have anset det for rigtigt at indhente visse Oplysninger, er det ogsaa deres Pligt at forelægge dem for Rigsdagen og lade den afgøre, om der derpaa skal bygges nogen Beslutning eller ikke. Statsrevisorerne ere, for at sige det med andre Ord, ikke berettigede til at stikke noget under Stolen. Ærede Medlemmer, der ikke finde Interesse i denne Læsning, kunne jo endelig undlade den; jeg antager, at man er berettiget til det, undtagen netop naar man sidder som Medlem af Finansudvalget.

Der er to Punkter, paa hvilke jeg har tilladt mig at dissentiere fra Udvalgets Flertal, og som jeg derfor maa have Lov til at gøre et Par Bemærkninger om. Det ene er den Post, som omtales i Betænkningen; Tillæg B., Sp. 43—44, og som den ærede Ordfører nu dvælede ved, nemlig en Overskridelse med Hensyn til Udgifterne i Henhold til Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Der var bevilget 20,000 Kr., og der er udgivet 181,064 Kr., det vil med andre Ord sige, der er brugt 9 Gange saa meget, som der var bevilget. En stor Overskridelse havde ogsaa fundet Sted det foregaaende Aar, og, saa vidt jeg